

4.1.1 Gebied 1; Emmer- en Schimmer es

De aard- en bodemkundige ondergrond van de Emmer- en Schimmer es is goed herkenbaar in het veld en zeer gaaf aanwezig. De es ligt tussen de lager gelegen beekdalgronden van de Sleenerstroom ten westen van de es en het voormalige Emmer meer ten oosten van de es. Daarnaast is door het opbrengen van mest door de mens een humushoudende dek ontstaan dat de al bestaande hoogteverschillen verder heeft versterkt. De kaart met het Actueel Hoogte Bestand geeft het reliëf goed weer. (zie afb. 20)

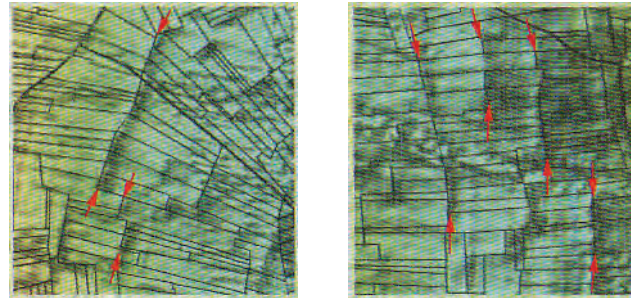
Afb. 20 Kaart hoogteverschillen (AHN) es: Bron Emmen in het perspectief van de es

De Emmer- en Schimmer es kent ook nog veel kleinere hoogteverschillen die informatie geven over het vroegere gebruik van de es (Bron: Emmen in het perspectief van de es, Gemeente Emmen 2004). De kaart van het Actueel Hoogte Bestand Nederland (AHN) geeft het huidige reliëf weer en laat een aantal cultuurhistorische relictten zien.

Als eerste liggen op de Schimmer es twee kuilen in het reliëf (zie kaders kaart hoogteverschillen). Hoewel niet op de bodemkaart weergegeven, zijn het waarschijnlijk dobben, drinkputten voor het vee, geweest.

Daarnaast laat de AHN kaart zien dat in het huidige

reliëf verschillende langgerekte ruggetjes te vinden zijn. Wanneer de kadastrale kaart van 1832 over de AHN kaart met het huidige reliëf wordt gelegd, dan blijken deze ruggetjes opvallend vaak overeen te komen met de kopse kanten van lange percelen (zie rode pijltjes op de detailkaarten afb. 21).

Afb. 21 Detailkaarten Bron; Emmen in het perspectief van de es

Deze ruggetjes zijn zogenaamde wendakkeruggetjes of akkerbergen, die zijn ontstaan door de keerploeg. Percelen die dwars op het kavelpatroon en dus dwars op de ploegrichting stonden, werden gebruikt om de ploeg te keren. Door het keren van de ploeg werd grond opgeworpen en zo ontstonden verhogingen in het maaiveld. De wendakkeruggetjes laten in feite het 'skelet' van het oude ontginningspatroon op de es zien. Bijzonder is dat ondanks de grootscheepse ruilverkaveling na WOII de wendakkers op de Emmer- en Schimmer es nog zo goed zichtbaar zijn. Zij zijn nu nog het enige zichtbare restant van het vroegere agrarische gebruik van de es.

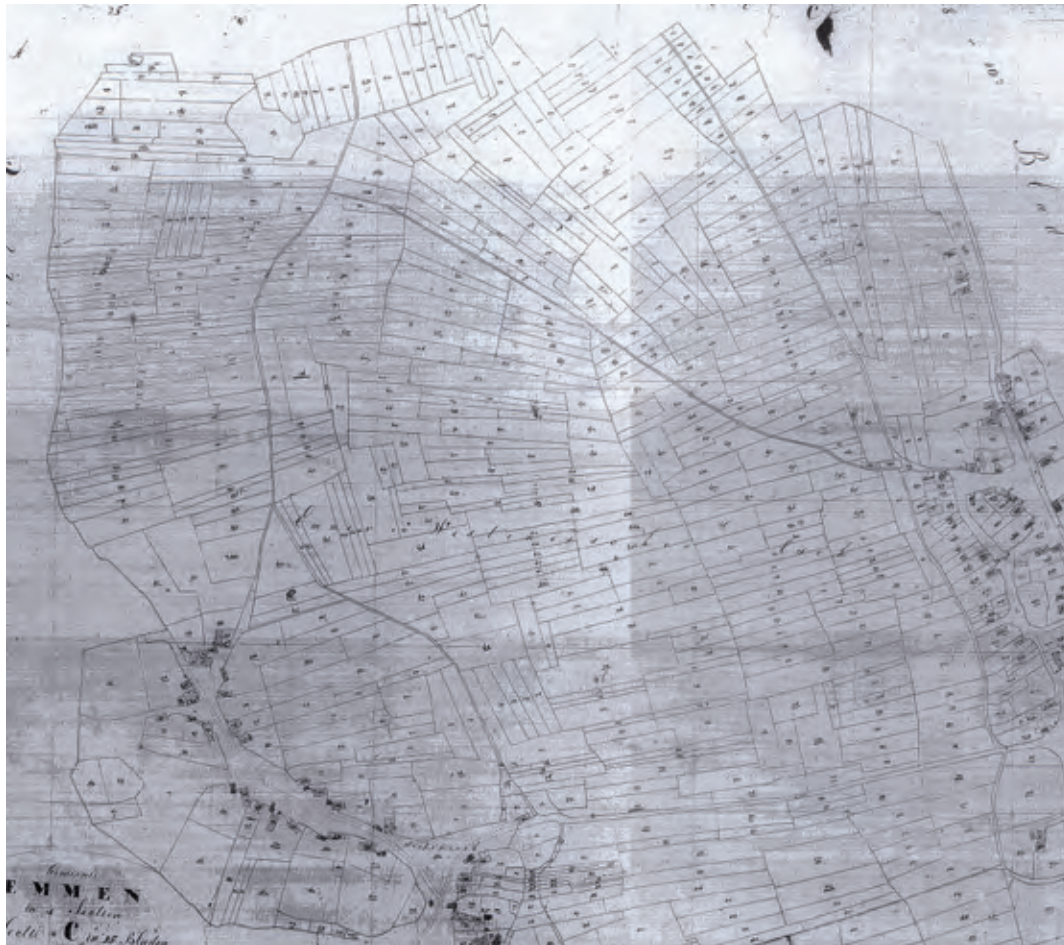
De Emmer- en Schimmer es is in vergelijking tot bijvoorbeeld de essen van naburige dorpen als Sleen of Erm relatief jong. Dit kan worden afgeleid uit het register van bebouwde landen uit 1742 (Bron: Gerding e.a. Geschiedenis van Emmen en Zuidoost Drenthe). Vanaf 1654 nam het areaal akkerland namelijk nauwelijks toe mede als gevolg van een sterke stijging van de belastingdruk op grondbezit.

Het register van nieuw bebouwde landen uit 1742 geeft slechts één vermelding, namelijk de Schimmer es. Deze lag in 1742 bovendien nog woest. Dit kan mede een verklaring zijn voor het feit dat het humushoudende dek van de es matig, tussen de 30cm en 50cm, dik is.

De Emmer- en Schimmer es bestaat uit zogenaamde loopodzolgronden (code cY op afb. 16 de bodemkaart) waar de mens mest e.d. heeft opgebracht op een mineralogische rijke zandgrond, en kamppodzolgronden (code cHd), die is ontstaan in arm moedermateriaal. Bijzonder detail is het kleine stuifzandgebiedje ten westen van de es (geel op de bodemkaart). Stuifzandgebieden zijn veelal ontstaan door de mens. Reden hiervoor was intensivering van de agrarische bedrijfsvoering als gevolg van een toenemende vraag. Werd in het begin van de 17^e eeuw nog gekozen voor uitbreiding van het areaal bouwland, vanaf 1654 was dit niet meer het geval. Omdat de belastingdruk op grondbezit sterk steeg, werd vooral voor intensivering gekozen. Voor de intensivering was ook een verbetering van de bemesting nodig. Vanaf de 2^e helft van 17^e eeuw nam dan ook de plaggenbemesting (heideplaggen vermengd met mest) sterk toe en werd het bezit van schapen sterk uitgebreid. Op sommige plaatsen leidde het plaggen en de overbeweiding met schapen tot het ontstaan van stuifzanden. De topografische kaart van ca. 1900 laat zien dat er een bosstrook en houtwallen zijn aangeplant om het verstuiven van de waardevolle bouwlanden op de es te voorkomen. Deze aanplant is een voorloper van het huidige Landschapbosch. In het bos is op sommige plaatsen het oude reliëf van de stuifzanden nog steeds goed herkenbaar.

Hoewel de es relatief jong is, kent het gebied waarin de es ligt een oude bewoningsgeschiedenis. Op en in de directe omgeving van de es liggen namelijk maar liefst drie hunebedden, relictten van de trechterbekers die zich vanaf ca. 3500 v. Chr. vestigden in Drenthe.

Afb. 22 Kadastrale kaart 1832 Emmer es

Afb. 23 Kadastrale grenzen Emmer- en Schimmer es thans

Vooral gebieden waar grote stenen aanwezig waren om hunebedden te bouwen werden gekozen. Aan de noordkant van de es ligt een gebiedje waar dergelijke stenen te vinden waren. Op de bodemkaart geeft de cursief gedrukte toevoeging *m.....* voor de code (hier: Y23x) weer dat in dit gebied grote hoeveelheden stenen aan en nabij het oppervlak voorkomen. De rode puntjes alsmede de toevoeging *.....x* aan de code geeft aan dat hier keileem van tenminste 20cm dik aanwezig is, beginnend tussen 40cm en 120cm (zie bodemkaart).

De aanwezigheid van stenen verklaart mede waarom de Trechterbekers zich op de Hondsrug vestigden. De 52 overgebleven hunebedden op de Hondsrug flankeren eveneens een belangrijke prehistorische noord – zuid route. Oorspronkelijk bestonden de noord – zuid routes uit zandpaden of karrensporen. Sommige van deze zandpaden zijn in de loop der eeuwen verhard en bleven doorgaande routes. De Odoornweg ten oosten van de es is een dergelijke doorgaande route.

De Sluisvierweg en Schietbaanweg volgen min of meer het historische traject. De Sluisvierweg langs de noordzijde van de es was voorheen een zandpad richting Emmer Hooilanden. De Schietbaanweg, de historische westgrens van de es, is in de loop der tijd rechtgetrokken en directer aangesloten op de Sluisvierweg.

De voormalige Esch straat (zie kaart 1955) is met de aanleg van de N381 in de periode 1965 – 1975 vrijwel geheel verdwenen. Alleen het weggetje van Westenesch tot aan de N381 volgt nog het historische traject. Met de aanleg van de N381 zijn de overige paden over de es verdwenen en is er een rechte weg dwars over de es aangelegd. Het Langgraf dat voorheen altijd werd ontsloten vanaf de es, wordt sindsdien ontsloten via de Odoornweg. Hoewel de N381 de es visueel in tweeën heeft gedeeld, is zowel ten noorden als ten zuiden van de weg de karakteristieke bolling van de es nog goed zichtbaar.

Essen liggen vlak bij het dorp maar zijn zelf onbebouwd. De Emmer- en Schimmer es ligt ten noorden van Westenesch en ten westen van Emmen. De onbebouwde structuur is tot op de dag nog zeer gaaf aanwezig.

De kadastrale kaart van 1832 (afb. 22) laat de smalle strookverkaveling, ontstaan door de eerder genoemde introductie van de keerploeg, goed zien. Technologische verbeteringen maar vooral ook de ruilverkaveling in de 2^e helft van de vorige eeuw heeft geleid tot grotere kavels. Het landgebruik, te weten bouwland, is tot op de dag van vandaag nog gaaf aanwezig. In het verleden lagen aan de noordoost grens van de es enkele weilandjes (zie kaart 1900) die grotendeels zijn verdwenen. Na 1985 is ten zuiden van Het Langgraf een strook weiland ontstaan. Bijzonder detail is het voormalige ronde 'weilandje' ten oosten van het hunebed in het Landschapsbosch. Op de kaart van 1955 (afb. 18) wordt dit gebiedje 'Zandje' genoemd. Zelfs na de aanleg van de N381 en nieuwe weg over de es liep er nog een zandpad naar dit gebiedje. In de periode 1975 – 1985 is het pad en het 'Zandje' verdwenen.

Bij de meeste essen speelt het slotenpatroon, als er al sloten aanwezig zijn, een ondergeschikte rol. Naast de N381 liggen, zoals gebruikelijk bij N-wegen, sloten ter afwatering.

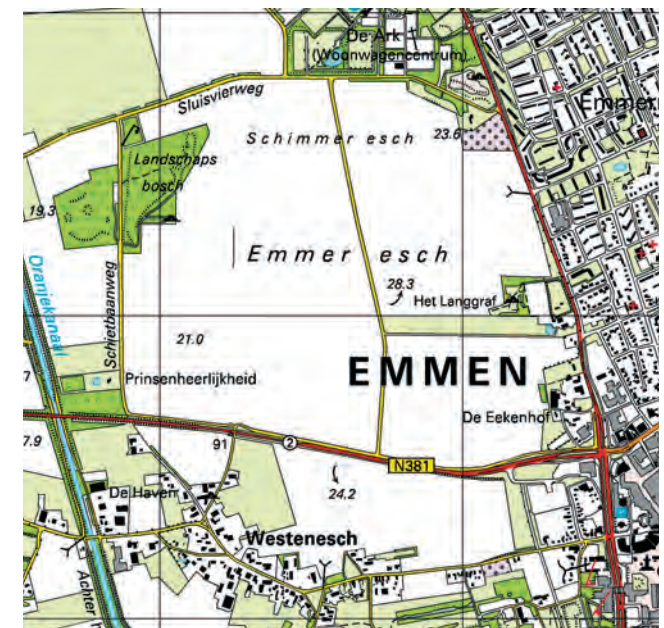
De beplantingstructuur is nog gaaf aanwezig. Dit betekent dat de es en de wegen over de es nog steeds onbeplant zijn. Alleen het huidige Landschapsbosch is uitgebreid. Het bestond oorspronkelijk uit een strook bos en houtwallen ter voorkoming van zandverstuivingen op de es. Voorheen lag het hunebed dan ook niet in het bos. In de loop der tijd is het stuifzandgebiedje en een deel van de es ingeplant met bos. Langs de zuidkant van de Sluisvierweg ter hoogte van De Ark wordt al sinds 1900 een houtwal weergegeven.

De ecologische waarden van de Emmer- en Schimmer es zijn gemiddeld tot hoog in vergelijking

met andere essen in Drenthe (Bron: Emmen in het perspectief van de es, Gemeente Emmen 2004). Bij de Emmer es broeden kwartels, een typische vogelsoort van essen. Daarnaast is de geelgors waargenomen, waarmee de Emmer es voldoet aan het ecologische beeld van eslandschappen, een beeld dat lang niet voor alle essen opgaat. Ook de faunistische waarden van de Emmer es is relatief hoog. Op de Emmer es komt namelijk een Rode lijst dagvlindersoort voor.

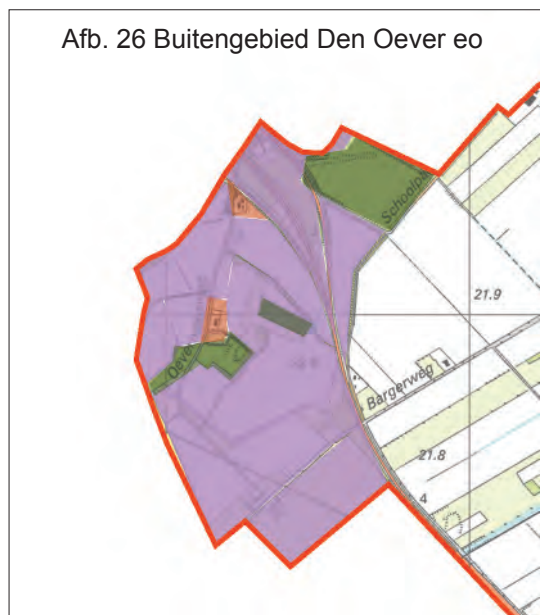
De visuele karakteristieken van de Emmer- en Schimmer es zijn nog zeer gaaf. Er is nog steeds sprake van een grote open ruimte die wordt begrensd door houtopstanden c.q. bebouwing. De karakteristieke hoogteverschillen en ook de lange zichtlijnen over de es zijn tot op de dag van vandaag aanwezig.

Afb. 24 Kaart 2005

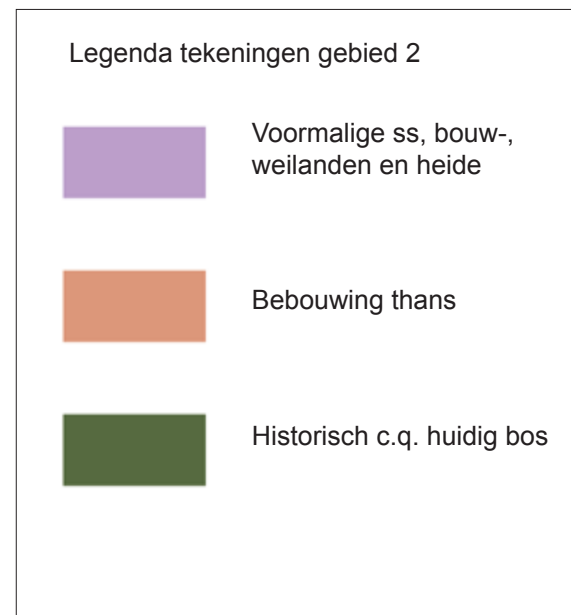

Afb. 25 Den Oever en omgeving

Afb. 26 Buitengebied Den Oever eo

Legenda tekeningen gebied 2

Voormalige ss, bouw-, weilanden en heide

Bebouwing thans

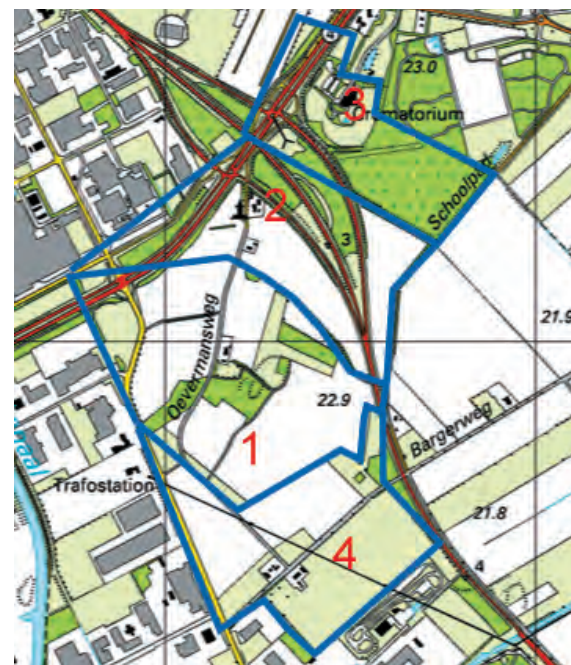
Historisch c.q. huidig bos

Afb. 27 Bodemkaart met 4 deelgebieden

Afb. 28 Kaart 1900 met 4 deelgebieden

Afb. 29 Kaart 2005 met 4 deelgebieden

4.1.2 Gebied 2; Den Oever en omgeving.

Gegeven de geringe omvang van het gebied rondom het voormalige Den Oever wordt hier het gehele gebied besproken en niet alleen de esgronden. Op basis van de bodemkaart en cultuurhistorie kan het gebied globaal worden verdeeld in vier deelgebieden.

Het eerste deel betreft het gebied dat op kadastrale kaart van 1880 'Den Oever' wordt genoemd. Het betreft hier één boerderij met omringende agrarische bouwlanden (de es), weilanden en een stukje woeste grond.

Het tweede gebied betreft dat deel dat op de kadastrale kaart van 1880 'Nieuwen Oever' wordt genoemd (zie kaart volgende pagina. Het betreft hier 8 gebouwen, (waarschijnlijk 6 boerderijen en 2 schuren) met omliggende agrarische en gedeeltelijk woeste gronden.

Het derde deelgebied betreft het zogenoemde 'Oevermanskamp'. Dit gebiedje kende oorspronkelijk geen behuizing. De topografische kaart van 1900 geeft eveneens een aanpalend bos weer. Het Oevermanskamp is verdwenen en heeft plaatsgemaakt voor het crematorium. Op de plaats waar voorheen bos stond, staat nog steeds bos. Het voormalige Oevermanskamp wordt niet en het aanpalende bosje wel tot het buitengebied gerekend. Oevermanskamp wordt hier dan ook niet verder geanalyseerd. Op basis van de ontginningsgeschiedenis behoort het daarentegen wel tot het gebied Den Oever en omgeving.

Het vierde deel is bodemkundig en cultuurhistorisch een gebied op (de overgang naar) het veen. Het ontginningspatroon is hier, zij het kleinschalig, veenkoloniaal.

Zowel de aard- als bodemkundige ondergrond is vooral in de omgeving van de deelgebieden 1 en 4 nog zeer goed herkenbaar. Dit ondanks de aanleg van wegen en industrieterreinen in de directe omgeving van het gebied. Zo is de overgang van de hoger gelegen zandgronden naar het (afgegraven) veen in het veld nog goed herkenbaar. De hoogspanningsmasten duiken in het zuidelijke gedeelte van het gebied als het ware de diepte in.

De glooiingen in het terrein worden in de omgeving van de boerderij van het oude Den Oever nog versterkt door het door de mens opgebrachte humushoudende dek van de es. Het betreft hier zogenaamde Kamp- (cHd.. op de bodemkaart) en Laarpodzolgronden (cHn...) die beide een matig dik (30 - 50cm) humushoudend dek hebben.

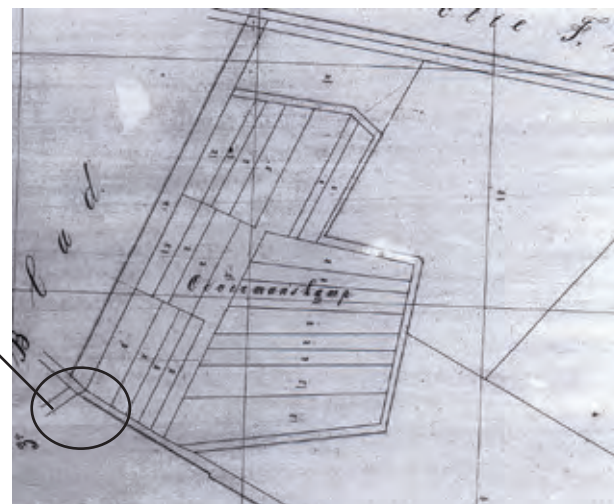
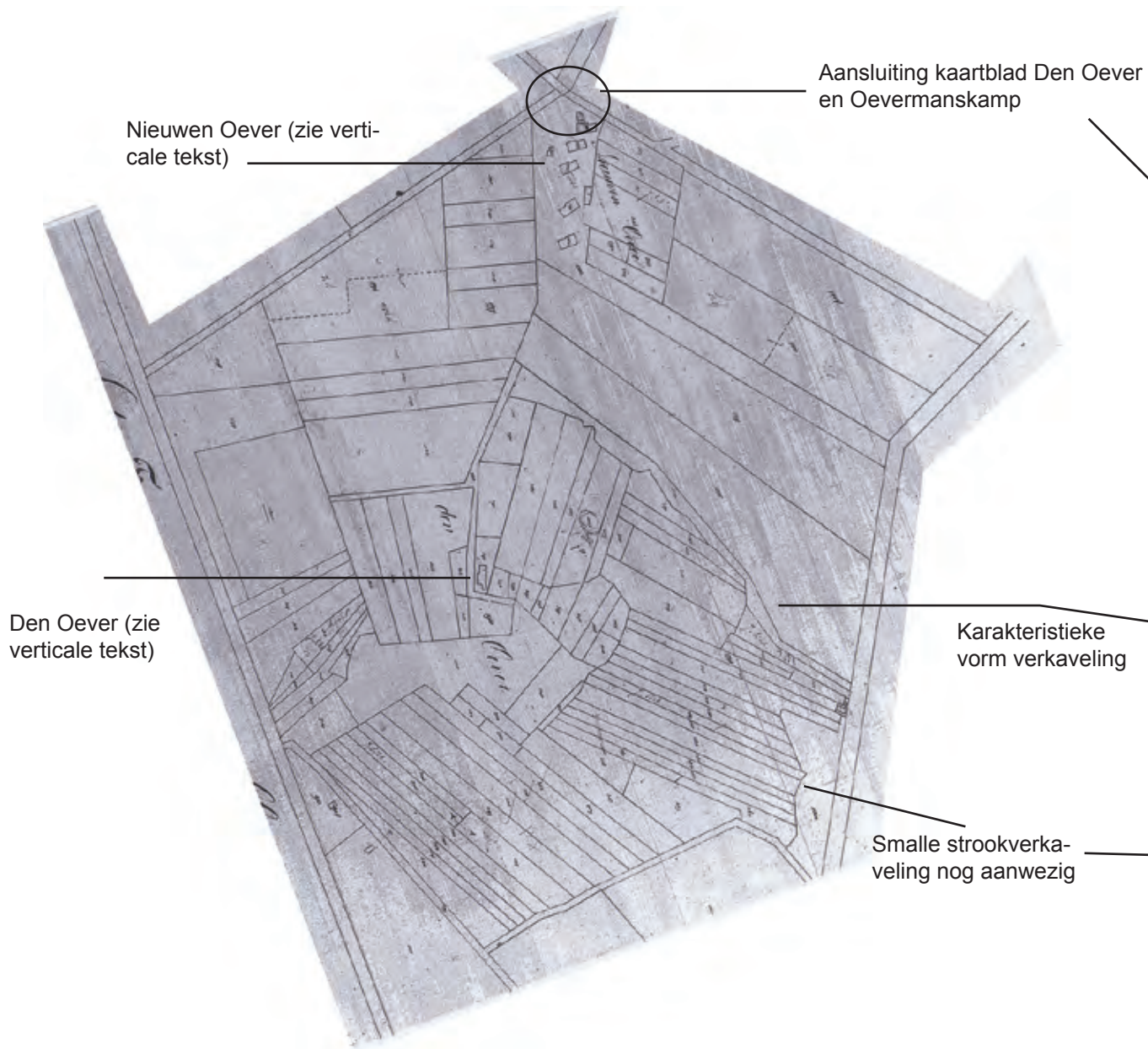

Afb. 30 Hottinger atlas 1773 - 1794

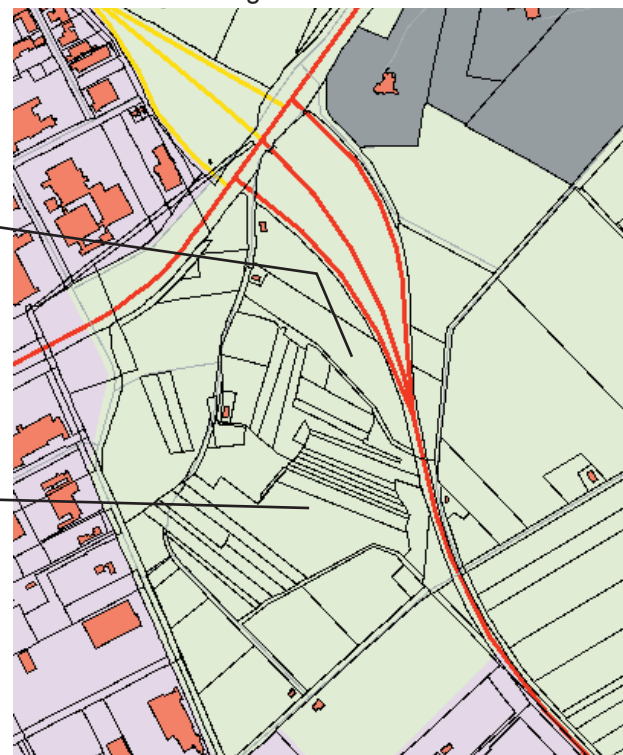
Afb. 31 Hoogeteverschillen van de es bij Den Oever

Afb. 32 Kadastrale kaart 1880 Den Oever en Nieuwen Oever

Afb. 33 Kadastrale kaart 1880 Oevermanskamp

Afb. 34 Kadastrale grenzen 2010

Voordat het veen is afgegraven heeft in de buurt van Den Oever de zogenaemde Heeren- of Leidijk gelegen. Binnen de Gemeente Emmen liep deze van Veenoord via Den Oever en Emmer-Compascuum naar Ter Apel. Ter hoogte van Den Oever zijn hier geen sporen in het landschap meer terug te vinden.

De wegenstructuur is enerzijds aanzienlijk veranderd maar anderzijds zijn er nog steeds historische wegen aanwezig. De aanleg van de N862 naar Klazienaveen in de periode 1955 – 1965 vond zowel ten noorden als ten zuiden van den Oever plaats op basis van bestaande wegenstructuren. Ten noorden van de huidige kruising met de ringweg N391 werd de N862 aangelegd op de historische weg die reeds op de kaart van 1850 wordt weergegeven. Deze weg verbond het dorp Angelslo met Den Oever. Ten zuiden van de Bargerweg lag reeds een weg c.q. pad aangelegd in de periode 1850 – 1900. De N862 verbond beide historische wegen ten noorden en ten zuiden van Den Oever maar doorsneed, zonder rekening te houden met bestaande structuren, het

gebied rondom Den Oever. Als gevolg van de aanleg van de ringweg N391 en de daarbij behorende op- en afritten is Nieuwen Oever voor het grootste gedeelte verdwenen. Met name de aanleg van deze ringweg heeft ertoe geleid dat de nederzetting Nieuwen Oever op twee boerderijen na is verdwenen. De invloed van de wegen is hier zo groot dat geen sprake meer is van een nederzettingpatroon. De oude boerderij Den Oever is nog steeds aanwezig maar is in gebruik als woonhuis.

Andere paden zijn nog redelijk intact gebleven. De Oevermansweg en het Schoolpad volgen min of meer het oude traject. Enkele paden die op de topografische kaart worden weergegeven zijn slecht of niet begaanbaar doordat ze zijn overwoekerd of afgesloten voor publiek.

De historische verkavelingstructuur van het voormalige Den Oever (deelgebied 1) is nog zeer gaaf aanwezig. De smalle strookverkaveling, karakteristiek voor agrarische gronden die vanaf de Middeleeuwen werden bewerkt met de keerploeg, is al op de kaart van 1773 - 1794 te zien (zie afb. 30).

De huidige kadastrale grenzen laten nog steeds de smalle strookverkaveling zien. Ook zijn de gronden nog voornamelijk in agrarisch gebruik. Het gebied kende en kent geen slotenpatroon en/of open water.

De beplantingstructuur is nog zeer gaaf aanwezig. Dit geldt vooral de bestaande bosjes c.q. het bos en enkele restanten van houtwallen ten westen van de Oevermansweg. Het bosje in gebied 1 wordt al op de kaart van 1773 - 1794 weergegeven, die van gebied 4 voor het eerst op de kaart van 1900.

Van deelgebied 1 en 4 zijn de visuele karakteristieken nog goed herkenbaar. Door de bestaande bosjes, houtwalrestanten, het reliëf, agrarisch grondgebruik is sprake van een grote afwisseling van grotere en kleinere ruimtes, korte en langere zichtlijnen. Al met al is het gebied (1 en 4) een groene, relatief stille oase in een overig lawaaierig industriële omgeving. Deelgebied 2 en 3 zijn van een agrarisch gebied getransformeerd naar een stedelijke omgeving (weg en crematorium) en maken in visueel opzicht dan ook niet meer uit van Den Oever en omgeving.

Afb. 35
1955

Afb. 36
1965

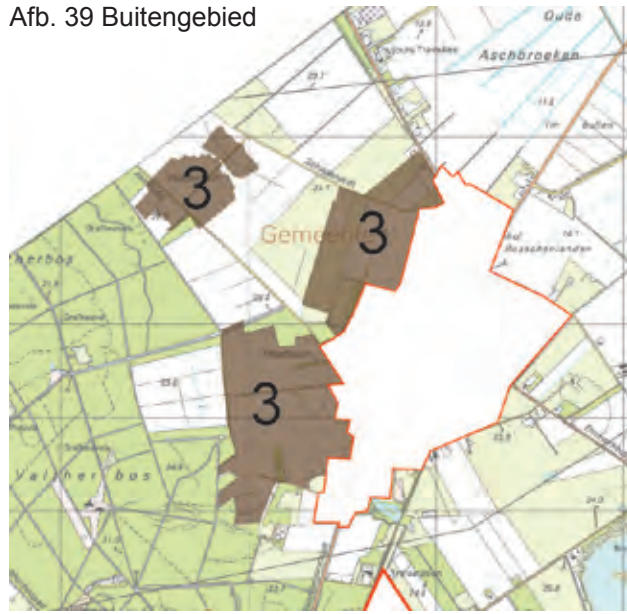

Afb. 37
2005

Afb. 38 Essen bij Weerdinge

Afb. 39 Buitengebied

Afb. 40 Kaart 1850

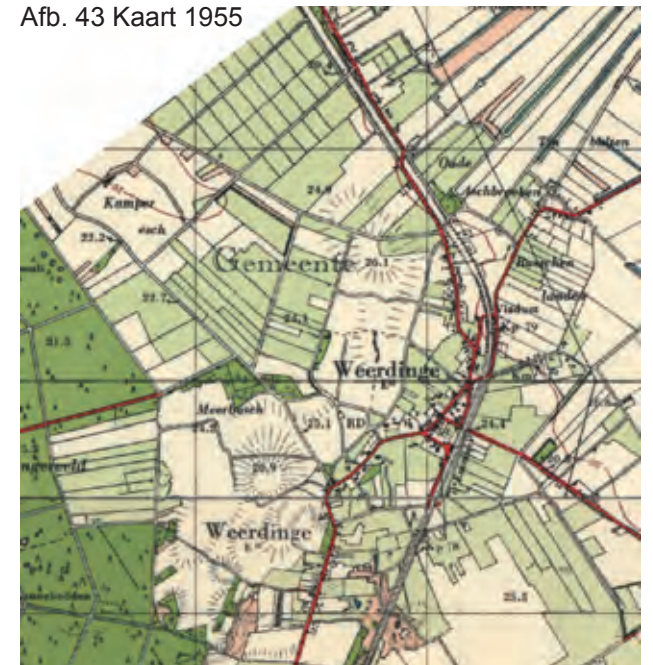
Afb. 41 Kaart 1900

Afb. 42 Kaart 1930

Afb. 43 Kaart 1955

4.1.3 Gebied 3; Weedinger essen

Weedinger kent meerdere essen. De eerste, grootste, es ligt langs het zuidwestelijke gedeelte van het dorp. Zowel de kadastrale kaart van 1832 als de topografische kaart van 1900 geeft dit gebied de naam 'De Esch' (zie kadastrale kaarten volgende pagina).

De tweede es, de Kamper Esch bevindt zich ten noordwesten van het dorp waar de Meerbosweg overgaat in de Weedingerzandweg. Volgens de Drentse Encyclopedie is de Kamper Esch een buiten het dorp gelegen ontginning die in de Middeleeuwen is ontstaan. Een tiende van de opbrengsten van deze es, de Weedingertiende, worden afgedragen aan de kerk van Zweeloo. Dit recht is tot 1912 blijven bestaan en de kerk van Zweeloo kent nog altijd een Weedinger deur. Of en zo ja, welke mate de Kamper Esch hoort bij de ten noorden van de es gelegen Kamperriet en Kamper Venen op de gronden van de Gemeente Borger-Odoorn is onbekend. De derde es wordt op de kadastrale kaart van 1832

Afb. 44 Kaart 1965

ook 'De Esch' genoemd. Deze lag in het gebied dat op de topografische kaart van 1900 't Holt wordt genoemd. Omdat het gebied rondom 't Holt al op de kaart van 1850 als bouwland wordt weergegeven wordt het hele gebied ten westen van het dorp als es beschouwd.

De essen bevinden zich op een glooiend terrein dat tot op de dag van vandaag goed herkenbaar is. Deze hoogteverschillen zijn voornamelijk aardkundig (geologisch c.q. geomorfologisch) en in mindere mate bodemkundig (humus opgebracht door de mens) ontstaan.

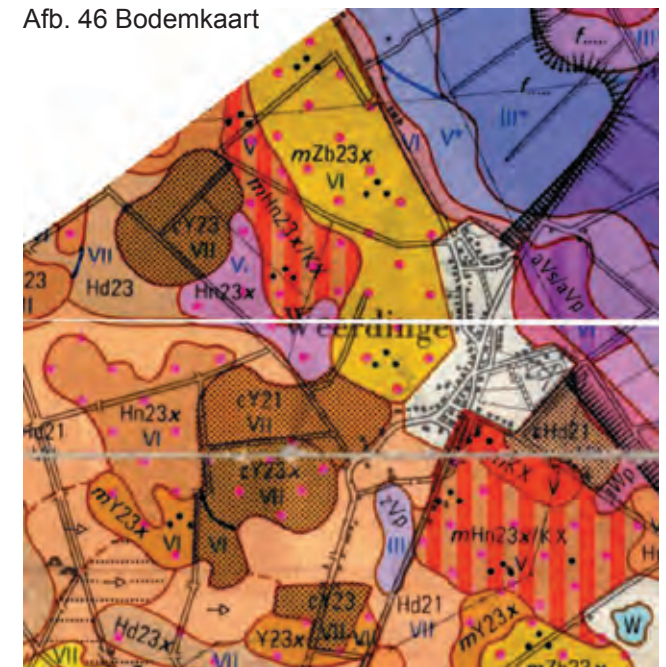
Zo ligt de Kamper Esch lager, te weten aan het begin van een daluitspoelingswaaier dat tussen Weedingen en Valthe ligt (zie www.ahn.nl bij Weedingen). De hoogtelijnen op de topografische kaarten van 1900 en 2005 geven een goede indicatie van de hoogteverschillen in dit gebied (zie volgende pag.). Het humushoudende dek van de moderpodzolgronden (code Y op de bodemkaart) is matig dik

Afb. 45 Kaart 1975

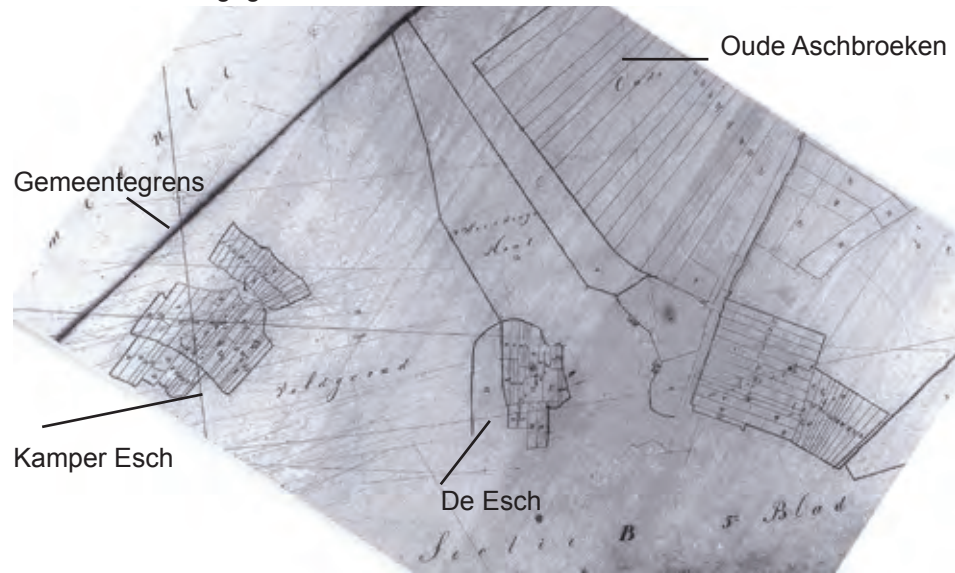

(30 – 50cm). Naast moderpodzolgronden bestaat een gedeelte van de essen uit vorstvaaggronden (code Zb). Deze gronden vertonen enige verbruining. In het gebiedje dat in 1832 De Esch en in 1900 't Holt wordt genoemd liggen (grote) stenen aan het oppervlak. Op de bodemkaart geeft de cursief gedrukte toevoeging *m.....* voor de code (hier: Zb23x) weer dat in dit gebied grote hoeveelheden stenen aan en nabij het oppervlak voorkomen. De rode puntjes alsmede de toevoeging *.....x* aan de code geeft aan dat hier keileem van tenminste 20cm dik aanwezig is, beginnend tussen 40cm en 120cm (zie bodemkaart). Vooral gebieden waar dergelijke grote stenen aanwezig waren werden door de Trechterbekers gekozen om hun hunebedden te bouwen. In het nabij gelegen Valtherbos liggen nog steeds hunebedden. Het gebied kent dan ook een oude bewoningsgeschiedenis. Zo heeft ten zuidwesten van de Kamperesch een grote grafheuvelgroep gelegen (Bron: Historische Vereniging Emmen). In 1920 heeft Van Giffen vastgesteld dat deze groep bestond

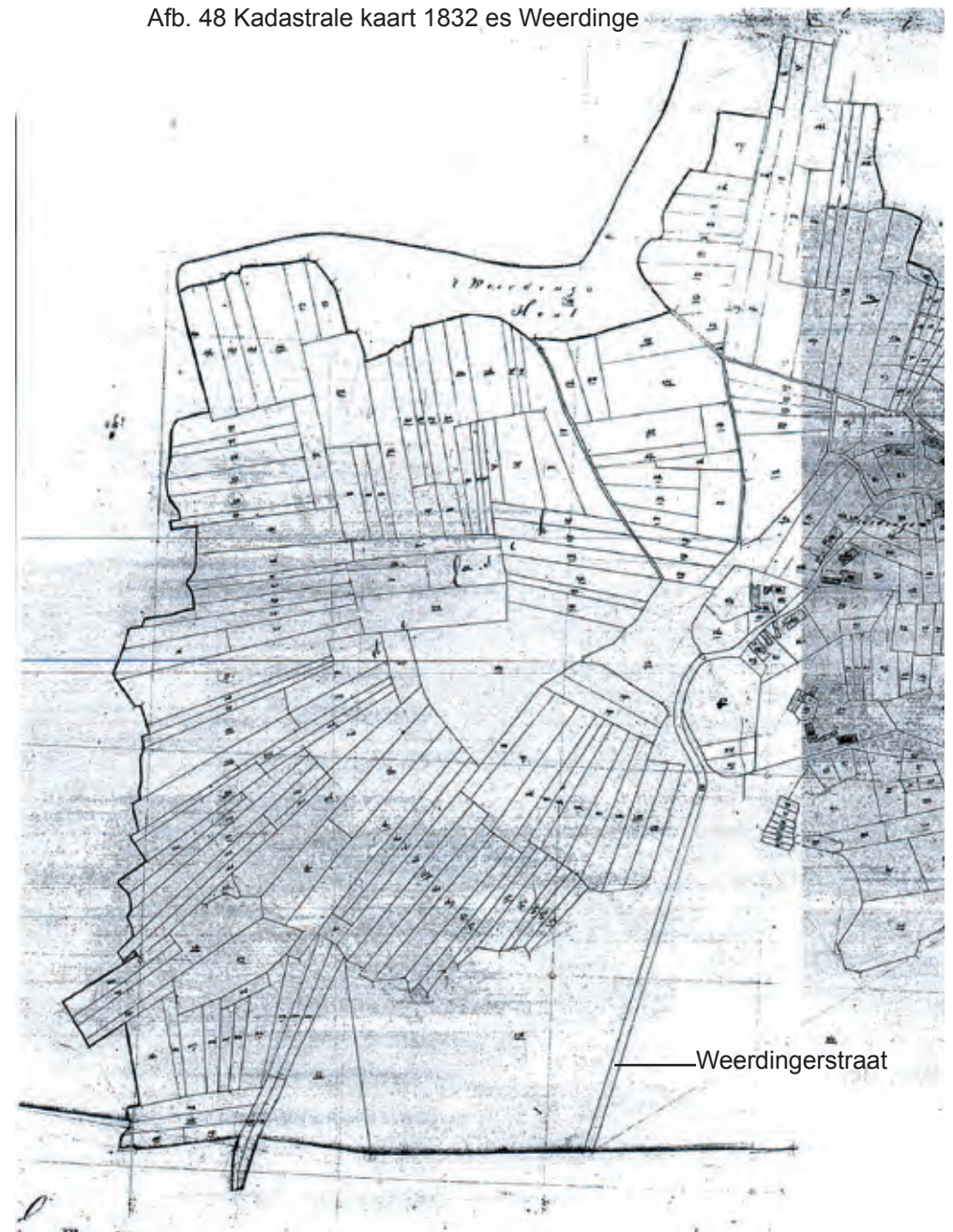
Afb. 46 Bodemkaart

Afb. 47 Kadastrale kaart 1832: hier is het eigen kaartblad voor Kamper Esch en De Esch weergegeven

Afb. 48 Kadastrale kaart 1832 es Weerdinge

Afb. 49 Kadastrale grenzen thans

uit 31 ronde en twee langwerpige grafheuvels. De grafheuvels stamden uit verschillende tijdperiodes. Er waren grotere en kleinere grafheuvel met kenmerken uit de jongste Steentijd, de oudere en jongere bronstijd, de oude IJzertijd en de tijd van volksverhuizingen.

Gedetailleerde informatie over de grafheuvels kan gevonden worden op de site van de Historische Vereniging Emmen. Vrijwel alle door Van Giffen getekende grafheuvels komen ook op de kaart van Karsten uit 1818 voor. Er ontbreken slecht 7 grafheuvels. Dit betekent dat tussen 1818 en 1920

weinig veranderingen hebben plaatsgevonden. Dat kan niet gezegd worden voor de negentig jaar tussen 1920 en 2010. Er resteer slecht één grafheuvel. Deze ligt in het huidige Valtherbos.

Het aantal wegen over en naar de essen is in de loop der tijd eerst toegenomen en vervolgens weer afgenomen. In de periode 1900 – 1955 nam het aantal wegen over maar vooral langs de essen toe. Dit hangt samen met de ontginning van de aanpalende veldgronden. Vanaf bestaande historische wegen werden paden richting deze

veldgronden aangelegd.

Na 1955 en dan met name in de periode 1965 – 1975 is, mede onder invloed van de ruilverkaveling, het aantal wegen afgenomen en bestaande rechtgetrokken. De Weerdinger zandweg, Schapendrift en enkele wegen c.q. (doodlopende) paden vanaf de Weerdinger zandweg en één vanaf de Weerdingerstraat volgen nog min of meer het historische traject. De Weerdinger zandweg en de Schapendrift zijn wel rechtgetrokken en de laatste verlengd.

De bebouwingsstructuur is nog zeer gaaf aanwezig. Dit betekent dat de essen onbebouwd zijn gebleven. Mede onder invloed van technologische verbeteringen maar vooral de ruilverkaveling zijn de oude maar inefficiënt geworden smalle stroken kavels samengevoegd. Naast de het samenvoegen is ook de kavelrichting op veel plaatsen veranderd. Bijzonder detail is dat de verkaveling bij de bebouwing langs de es (langs de Weerdingerstraat) nog wel de smalle strookverkaveling kent. Dit deel wordt echter niet tot het buitengebied gerekend. Het grondgebruik, te weten bouwland, is nog goed intact gebleven.

De beplantingstructuur is nog gaaf aanwezig. Dit betekent dat de essen zelf onbeplant zijn. Het Meerbosch aan de rand van De Esch is nog steeds aanwezig, terwijl de bosjes ten zuiden van De Esch nog gedeeltelijk aanwezig zijn. De bosstroken om de Kamperesch zijn of verdwenen of opgegaan in het Valtherbos.

De essen zijn nog steeds open, onbebouwde ruimtes. Door de aanleg van met name het Valtherbos is met name De Esch een meer omzoomde ruimte geworden. Door de veldontginningen en het verwijderen van de bosstroken is de Kamperesch opgegaan in de overige agrarische omgeving. De es en omringende veldontginningen zijn in visueel opzicht één geheel.

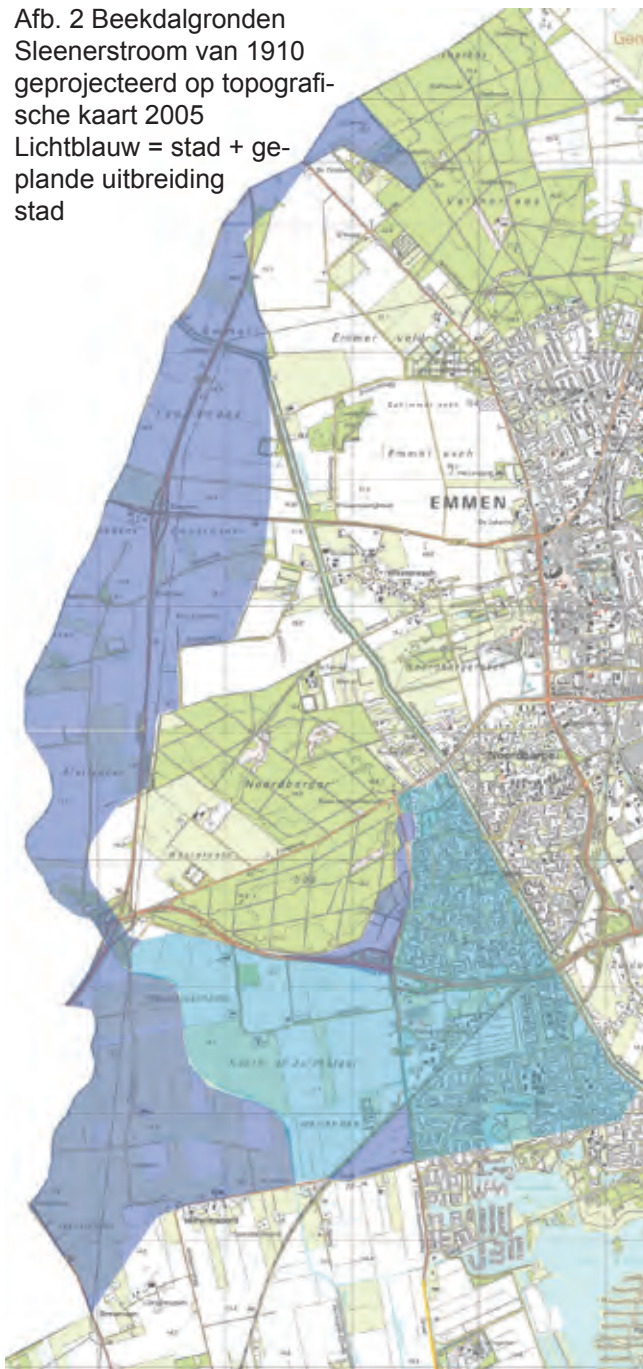

Afb. 50 Topografische kaart 2005 met hoogtelijnen

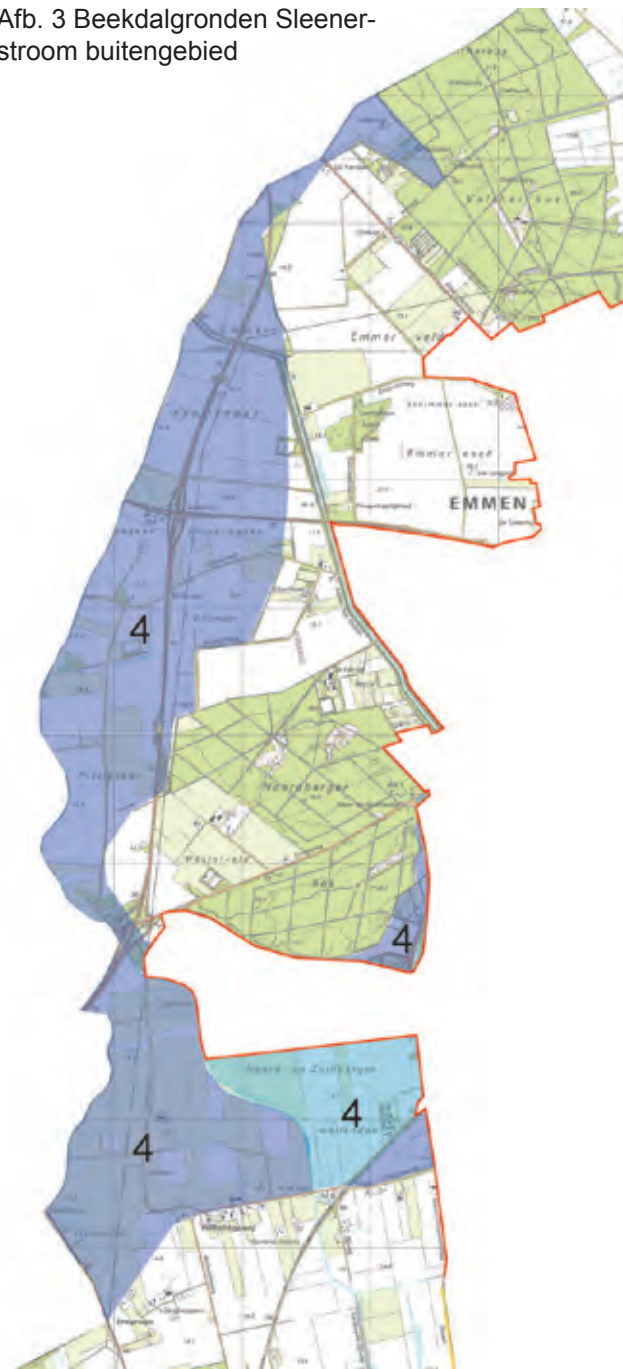
Afb. 1 Beekdalgronden Sleenerstroom rond 1910

Afb. 2 Beekdalgronden Sleenerstroom van 1910 geprojecteerd op topografische kaart 2005
Lichtblauw = stad + geplande uitbreiding stad

Afb. 3 Beekdalgronden Sleenerstroom buitengebied

4.2. De beekdalgronden: Algemeen

Voordat het esdorpenlandschap is ontstaan waren de beekdalen veelal begroeid met elzenbroekbossen en zeggenmoerassen en op de hogere delen ook els. Nadat landbouw zijn intrede deed, werden de beekdalgronden beweid en werd het landschap geleidelijk opener.

Met het ontstaan van het esdorpenlandschap vanaf de 9^e eeuw namen de boeren de terreinen aan de beek in gebruik als 'madeland' (hooiland). Namen als Emmermeden en de Maten verwijzen naar het historische gebruik als hooiland. Deze madegronden direct aan de beek waren meestal onbeplant. In het Sleenerstroombal stonden rond 1900 bij de huidige Slenerweg enkele bosjes en het gebied werd dan ook Bosch maden genoemd. Of dit restanten van oude broekbossen waren is onbekend.

De hogere dalflanken zijn nog eeuwen niet verkaveld gebleven en werden beweid met dorpskuddes. Het landschap was een mozaïek van min of meer natuurlijke graslanden, broekbosjes en wilgenstruwelen. In de 16^e en 17^e eeuw zijn ook deze hogere dalflanken ontgonnen als hooi- en weilanden. In die tijd werden ook de onverkavelde beekdalen verdeeld in strookvormige groenlandperceeltjes. De boeren groeven afwateringsslootjes en legden houtwallen als veekering aan. Zo ontstond het kleinschalige stroomdallandschap met zijn smalle percelen en vele houtwallen. Het grensgebied tussen het beekdal en de hogere gronden wordt ook wel brink of blik genoemd. De blikveldweg en brinkmaden ten westen van Westenesch zijn zo genoemd. Historisch staan de meeste houtwallen op deze blikgronden.

In Drenthe werden veel beken al in de 1^e helft van de 20ste eeuw min of meer recht getrokken. Echter de grootste veranderingen hebben zich voorgedaan na WOII. In de eerste plaats hebben ruilverkavelingen, die zich eerst tot de essen beperkten, ingrijpende gevolgen voor het landschap van de beekdalen gehad. De beken c.q. stroompjes werden op grootscheepse wijze gekanaliseerd en het aanliggende land dieper ontwaterd. Tegelijkertijd vond er een schaalvergroting van percelen, graslandverbetering en egalisatie van het zo karakteristieke micro-reliëf plaats en werden veel houtwallen verwijderd. De ontwikkelingen in het gebied van Sleenerstroom is hiermee vergelijkbaar.

Afb. 4 Sleenerstroom ten westen van de N34

Afb. 5 Beekdalgronden Sleenerstroom ten oosten van de N34

Afb. 6 Kaart 1935

Afb. 7 Kaart 1965

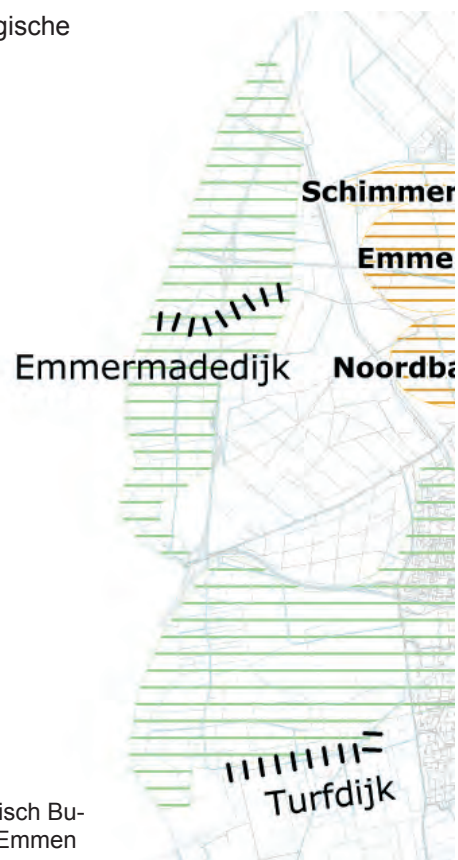
Afb. 8 Kaart 1975

4.2.1. Gebied 4; Sleenerstroom

De aardkundige ondergrond, te weten het aflopende terrein richting beek, is matig herkenbaar geworden na de aanleg van de N34 in de periode 1965 – 1975. Deze weg heeft het noord- zuid lopende beekdal voor een groot deel in tweeën gedeeld. Alleen in het zuidelijke deel waar de N34 niet het terrein doorsnijdt is de glooiende ondergrond nog redelijk zichtbaar.

Archeologische reconstructie heeft uitgewezen dat de huidige weg Turfdijk en Sleneweg (voorheen Emmermadedijk) voormalige dijken c.q. wegen zijn geweest. In de lage beekdalen werden wegen vaak dijken genoemd. Op dit moment zijn het nog zeer herkenbare cultuurhistorische lijnen in het landschap.

Afb. 9 Archeologische reconstructie

Bron: Archeologisch Bureauonderzoek Emmen

Voor de samenhang van de Sleenerstroom met het esdorpenlandschap zie 4. Het esdorpenlandschap; algemeen (pag 19 - 21) en 4.2 De beekdalgronden; algemeen (pag. 39).

Een tweetal ontwikkelingen is voor het landschap van de Sleenerstroom van belang. De eerste, minst ingrijpende, vond in de periode 1900 – 1935 plaats. In de periode werden de meanderende stukken beek rechtgetrokken. Echter, de beekloop bleef, wellicht mede omdat het ook de gemeentegrens vormde, min of meer zijn oude loop behouden. Daar waar de Sleenerstroom nog steeds de gemeentegrens is, is dit nog steeds het geval.

De tweede periode, waarin een metamorfose van het landschap plaatsvond, betreft vooral het tijdvak 1965 – 1975. Al voor 1965 is de hoogspanningsleiding aangelegd. In de periode 1965 – 1975 zijn vervolgens de water-, wegen-, verkaveling- en groenstructuur van het gebied sterk gewijzigd met als gevolg dat een aantal visuele karakteristieken ook zijn veranderd. In deze periode zijn de noord – zuid lopende N34 en de weg tussen de N34 en Sleenerstroom aangelegd evenals de oost – west lopende N381. Het pad Bargedijk genaamd verdween. De N34 en N381 liggen vooral bij de op- en afritten en bij de overbruggingen over het Oranjekanaal ver boven het maaiveld waardoor het beekdal in visueel opzicht wordt opgedeeld.

In dezelfde periode zijn de Sleenerstroom en de Bumawijk aan elkaar gekoppeld. Deze laatste waterloop c.q. hoofdwijk van de hoogveenontginningen wordt nu ook Sleenerstroom genoemd.

Ook is de verkaveling gewijzigd met name door de ruilverkaveling. Kleinschalige perceeltjes zijn samengevoegd tot grotere landbouwkavels. Alleen in het zuidelijke gedeelte, bij de huidige weg Zandzoom is de oude verkavelingstructuur nog enigszins herkenbaar. Datzelfde geldt voor het landgebruik. Alleen bij Zandzoom is het land nog voornamelijk in gebruik als weiland. Het merendeel van de beekdalgronden en dan met name in het noorden,

zijn in gebruik als bouwland met her en der een weilandje.

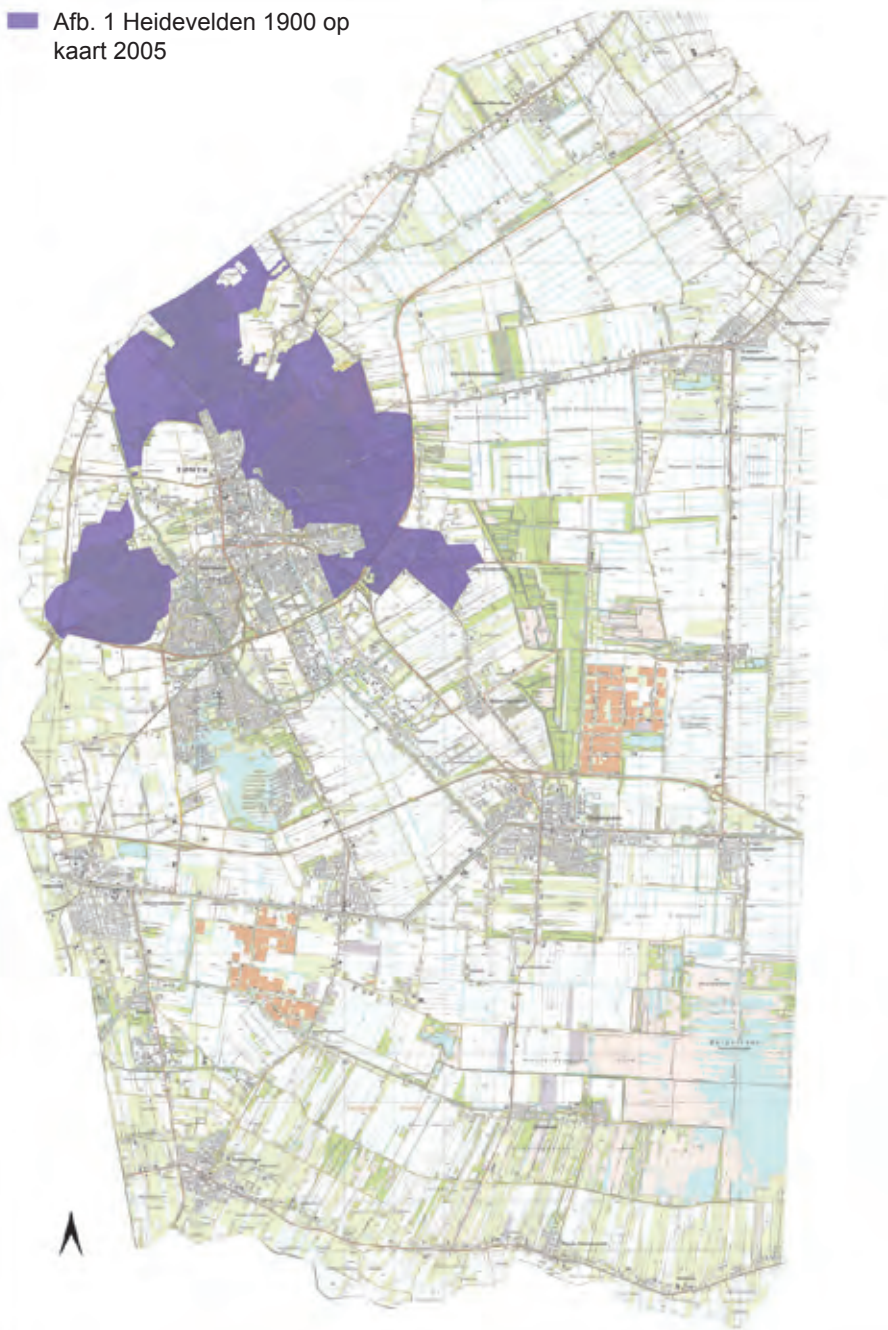
De houtwallen c.q. singels die voorheen vooral op de overgang naar de wat hoger gelegen gronden stonden, zijn in dezelfde periode veelal verwijderd. Deze houtopstanden waren vooral te vinden in het zuidelijke gedeelte, namelijk bij Noordbarger Stroeten, De Slagen, De Zuidbarger Stroeten en de Noord- en Zuid-Barger weilanden en in mindere mate de Noordbroekmaden (zie kaart 1910). De lager gebieden die voorheen onbeplant waren zijn dat tot op de dag van vandaag nog steeds. Bijzonder detail zijn enkele bosjes die nog steeds in het gebiedje bij de Sleneweg tussen N34 en Sleenerstroom staan. Deze maakten voorheen uit van bosjes van Boschmaden (zie kaart 1910).

Tenslotte hebben stadsuitbreidingen grote delen van het beekdal opgeslokt. Bargeres, een gedeelte van de Rietlanden en de in aanleg zijnde Delftlanden zijn hier voorbeelden van. Bijzonder detail bij Bargeres is dat de voormalige houtopstanden uitgangspunt zijn geweest in het stedenbouwkundig ontwerp en tot op de dag van vandaag nog aanwezig zijn. Dit terwijl in het beekdal zelfs het merendeel van de houtopstanden zijn verdwenen. Deze stadsuitbreidingen worden begrijpelijkerwijs niet tot het buitengebied gerekend en daarmee ook niet meer tot het onderhavige gebied.

De huidige nog overgebleven beekdalgronden zijn daarentegen nog steeds vrijwel geheel onbebouwd. Alleen langs de Zandzoom staat één boerderij en hiermee is de bebouwingstructuur, te weten een onbebouwd beekdal, nog zeer gaaf aanwezig. In een overig getransformeerd landschap een uniek gegeven.

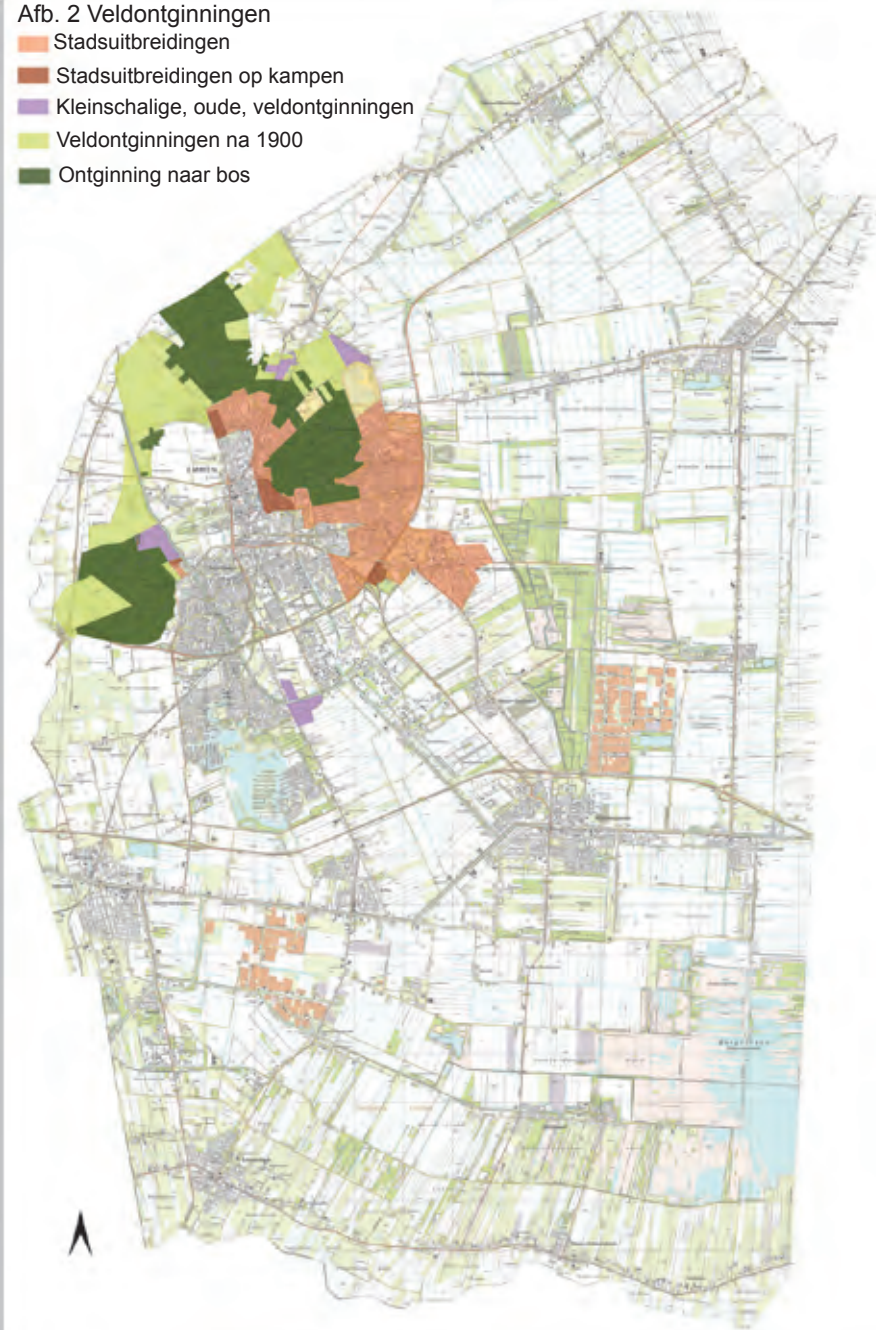
Door de metamorfose uit de periode 1965 – 1975 kan worden gesteld dat een nieuw, jong, landschap is ontstaan waarin infrastructurele werken (wegen, op- en afritten) het beeld grotendeels domineren. Met name in het zuidelijke deel herinneren enkele restanten (verkaveling, bosjes en onbebouwd gebied) nog aan vervlogen tijd.

Afb. 1 Heidevelden 1900 op kaart 2005

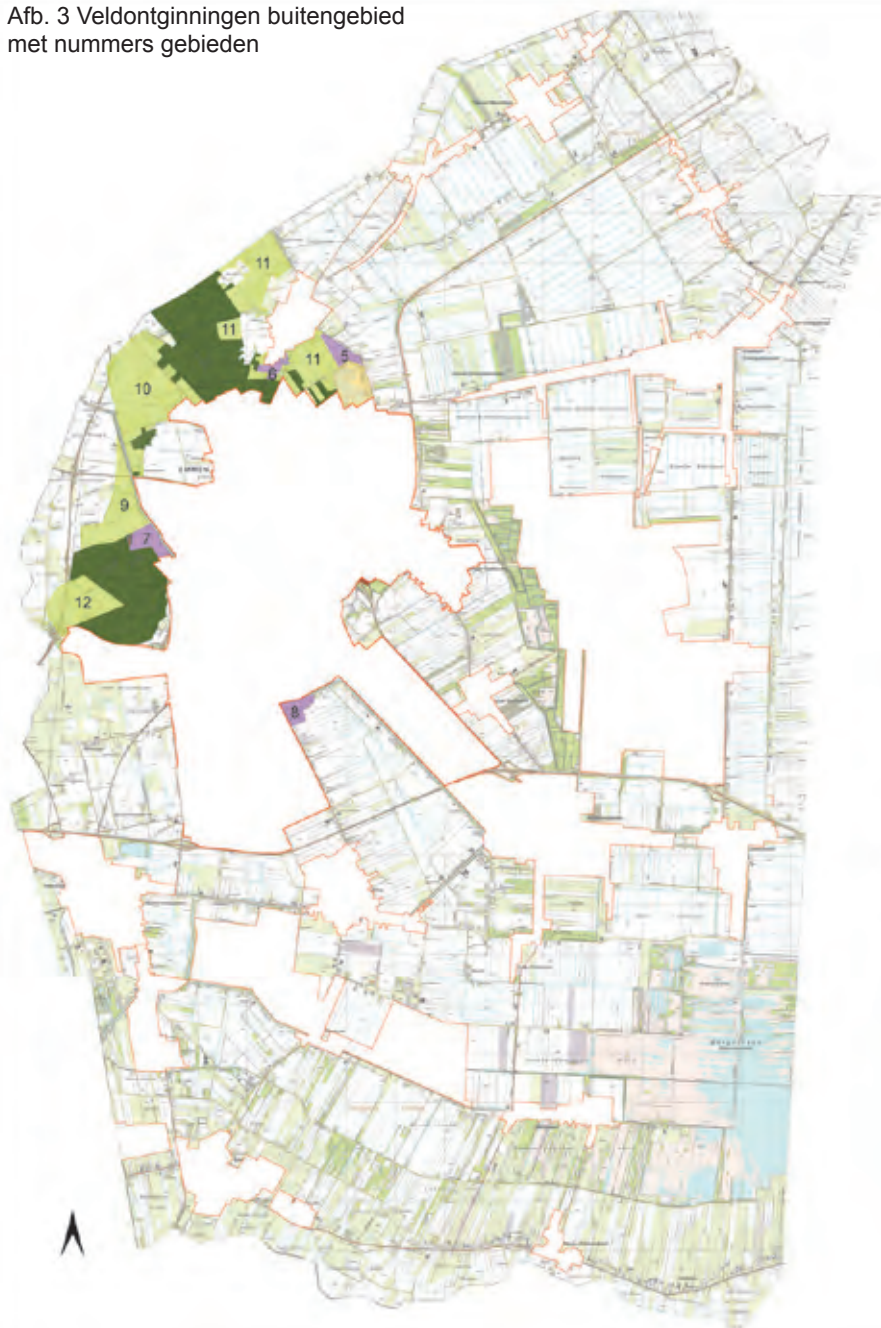

Afb. 2 Veldontginningen

- Stadsuitbreidingen
- Stadsuitbreidingen op kampen
- Kleinschalige, oude, veldontginningen
- Veldontginningen na 1900
- Ontginning naar bos

Afb. 3 Veldontginningen buitengebied met nummers gebieden

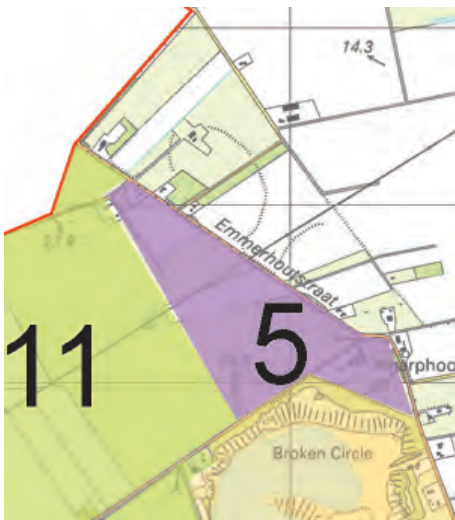
4.3. Veldontginningen algemeen

De Gemeente Emmen kent oude veldontginningen, ook wel kamptontginningen genoemd, jonge veldontginningen en mengvormen van beide. Karakteristiek voor de oude veldontginningen is het kleinschalige karakter. De smalle strookverkaveling is vergelijkbaar met die van de essen. In tegenstelling tot de essen die soms een 'rafelige' rand kunnen hebben, zijn de kamptontginningen vaak recht begrensd. Veelal is sprake van een omzoming van singels c.q. houtwallen en/of een aanpalend bos(je). Deze kleinschalige veldontginningen liggen over het algemeen redelijk dicht bij het esdorp. Er is of geen bebouwing of slechts in beperkte mate. Vaak één of enkele boerderijen in of in de directe omgeving van de kamptontginning. Ook het aantal wegen is beperkt. Alle oude kleinschalige veldontginningen zijn agrarische ontginningen. De gronden zijn in gebruik als bouw- of weiland met daarnaast een gerief- of hakhoutbos(je). De oude veldontginningen stammen uit de periode voor 1900.

De jonge veldontginningen stammen uit de jaren tussen 1900 en WOII Dit was de tijd van de grote ontginningen, met nog enige uitloop na 1945 (Bron: E. Houting e.a. Brinkenboek). De jonge veldontginningen zijn veel grootschaliger en rationeler van karakter. Door grootschalige ontginning van de heidevelden tot zowel bouw- en weiland als dennen- en sparrenbossen is het landschappelijke beeld veranderd. In de Gemeente Emmen zijn na WOII en dan met name na 1965 veel jonge veldontginningen in gebruik genomen voor staduitbreidingen. Naast oude en jonge veldontginningen bestaan ook 'mengvormen'. Dit zijn veldontginningen die hebben plaatsgevonden na 1900 maar die toch veel karakteristieken, bijv. de smalle strookverkaveling, hebben van de oude ontginningen. In 1900 waren deze gebieden dus nog heidevelden. Een andere 'mengvorm' betreft oude veldontginningen die later nogmaals een ontginningslag hebben gekend waardoor ze de karakteristieken van de jonge ontginningen hebben gekregen.

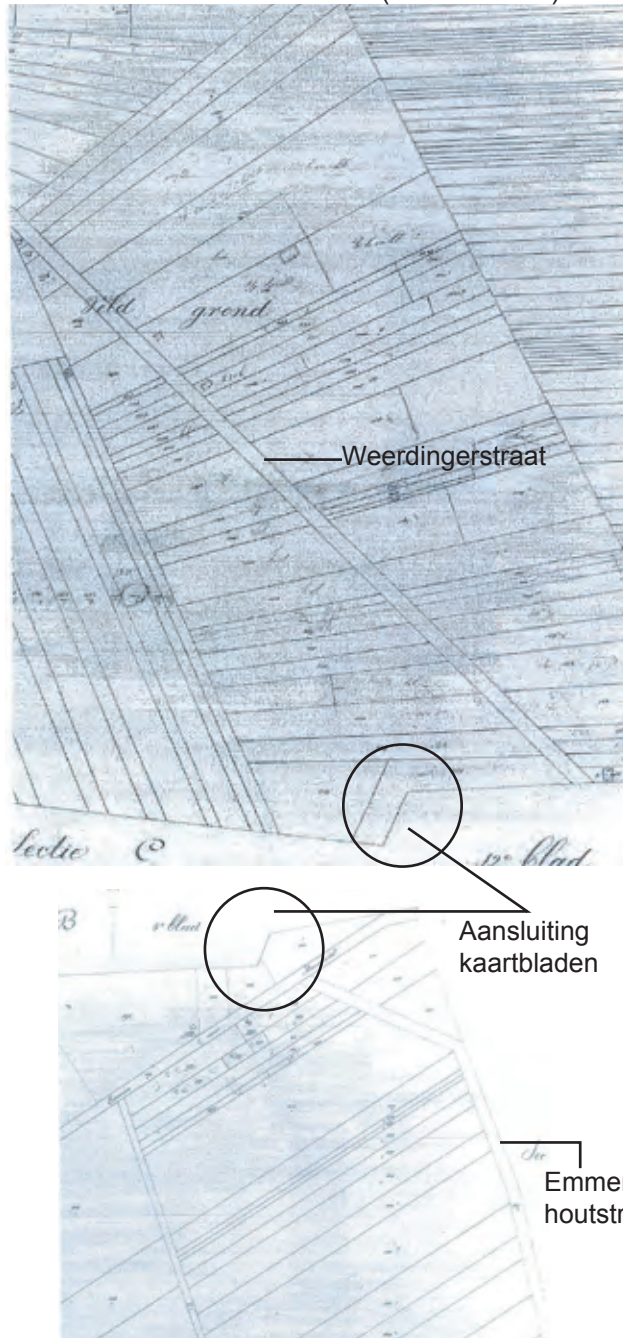

Afb. 4 Knarphoorn en omgeving = paars

Afb. 5 Knarphoorn e.o. buitengebied

Afb. 6 Kadastrale kaarten 1880 (2 kaartbladen)

Afb. 7 Kaart 1850

Afb. 8 Kadastrale grenzen 2010

4.3.1 Gebied 5 Knarphoorn en omgeving

Knarphoorn ligt op de rand van de Hondsrug, op de overgang van de zandgronden naar het veenkoloniale dek. Uit praktische overwegingen is de Emmerhoutstraat als grens van het veenkoloniale dek gekozen. Het gebied ten noordoosten van deze straat wordt dan ook tot de kleinschalige veenontginningen gerekend. Dit ondanks dat het gedeeltelijk op het zand ligt.

De aardkundige ondergrond, de steilrand van de Hondsrug, is hier zeer gaaf aanwezig. De hoogtelijnen op de topografische kaart van 1965

geeft de grote hoogteverschillen in het gebied goed weer.

Het gebied waarin Knarphoorn ligt, werd in 1634 vermeldt als 'Emmer Holt'. Later staat het ook wel vermeldt als 'Emmer Struiken' en 'Emmer Hout'. Volgens de Historische Vereniging Emmen zou Knarphoorn 'Klaagheuvel' betekenen (Bron: www.historisch-emmen.nl) Knarpen betekent in het Drents klagen. De naam zou zijn ontstaan door een echtpaar dat in de buurt woonde en dagelijks ruzie hadden. De vrouw beklagde zich dan ook voortdurend over haar

man. Op een dag wenste de vrouw haar man dood en tot haar schrik werd hij die dag dood thuisgebracht nadat hij van de wagen was gevallen. Na zijn dood beweerde de vrouw dat zij haar man regelmatig zag 'verschijnen' en het klagen ging dan ook gewoon door. Vandaar de naam Knarphoorn.

De veldontginning bij Knarphoorn en omgeving is in de periode 1850 – 1880 ontstaan. De kadastrale kaart van 1880 (2 kaartbladen) geeft enkele behuizingen bij het kruispunten van de Oude Roswinkelerweg met de huidige Emmerhoutstraat.

Afb. 9 Houtwallen bij Knarphoorn en omgeving

Afb. 10 Kaart 1900

Afb. 11 Kaart 1935

Afb. 12 Kaart 1965

Afb. 13 Kaart 2005

Tot op de dag van is hier sprake van een kleine bewoningsconcentratie. Zuidelijker, niet tot het gebied behorend, zijn in de loop der tijd behuizingen langs de Emmerhoutstraat verschenen. Na 1975 is door bedrijfsuitbreidingen de omvang van gebouwen langs de Oude Roswinkelerstraat toegenomen.

De topografische kaart van 1900 geeft goed weer dat het gebied op dat moment deels is ontgonnen en deels nog in ontginning is. In 1935 was het gebied geheel ontgonnen. De verkaveling bestond toen al uit in breedte verschillende stroken. In dit opzicht heeft het gebied ten noorden van Knarphoorn de

karacteristieke bredere kavelstructuur van een jonge veldontginning.

De Oude Roswinkelerstraat die voorheen Emmen met Roswinkel verbond, nam vanaf Knarphoorn tijdens de vervening van o.a. het Roswinkelerveen en het Weerdinger Erfscheidenveen eerst in belangrijkheid af en is vervolgens vrijwel geheel verdwenen.

In 1925 is gestart met de aanleg van een klinkerweg vanaf Valthe via Weerdinge en Knarphoorn tot Barger Oosterveld. Deze was in 1933 gereed en is bij Knarphoorn de huidige Emmerhoutstraat.

Zeer karakteristiek voor Knarphoorn is de aanwezigheid van houtwallen nabij het kruispunt Oude Roswinkelerstraat en Emmerhoutstraat. Enkele houtwallen zijn verdwenen en rondom de zandwinning dichte singels zijn aangelegd. Echter, die houtwallen die er nog zijn zorgen vooral bij Knarphoorn zelf nog steeds voor het kleinschalige karakter van een oude vedlontginning.

De visuele karakteristieken, het uitzicht vanaf de Hondsrug op het lager gelegen veengebied en het kleinschalige karakter (houtwallen) bij Knarphoorn zelf zijn tot de dag van vandaag nog herkenbaar aanwezig.

Afb. 14 Weerdingerstraat bij Knarphoorn. Op de achtergrond links houtwallen

Afb. 16 Bodemkaart

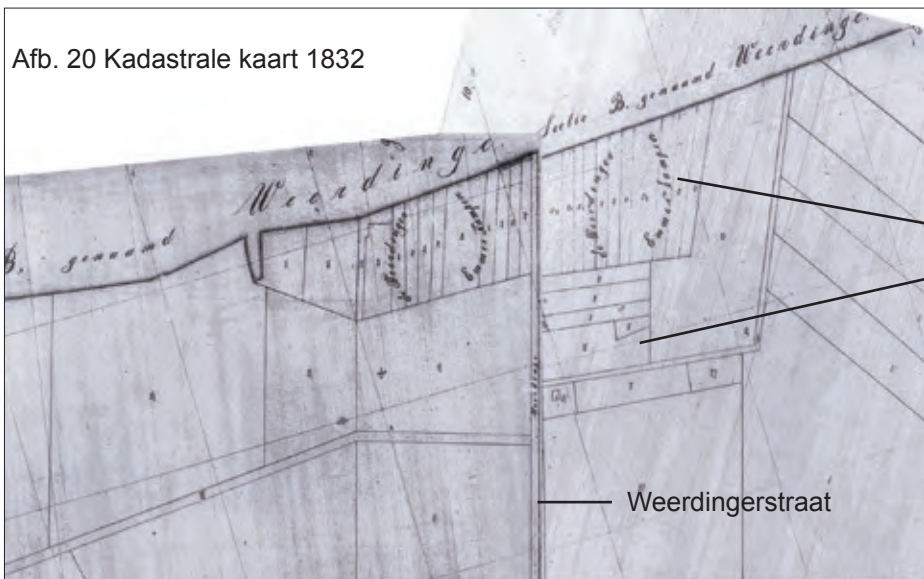
Afb. 17 Kaart 1773 - 1794

Afb. 18 Kaart 1900

Afb. 19 Kaart 1935

Afb. 20 Kadastrale kaart 1832

Smalle strookver-
kaveling

Afb. 21
Kadastrale grenzen 2010

Afb. 22 Kaart 1965

Afb. 23 Kaart 1975

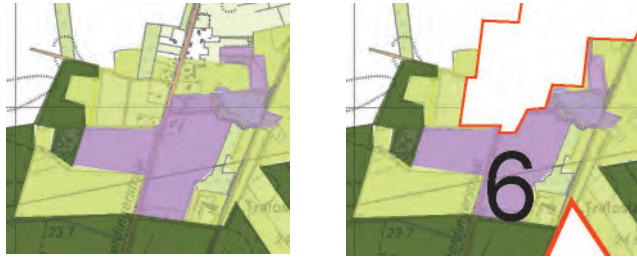

Afb. 24 Kaart 1985

Afb. 25 Kaart 2005

4.3.2 Gebied 6 De Weerdinger Emmer Kampen

Afb. 15 Weerdinger emmer Kampen en buitengebied

De Weerdinger Emmer Kampen is een oude ontginning op een bijzondere plek. Historisch ligt het namelijk ten zuiden van de grens van de marke van Weerdinge, dus op de gronden van de marke van Emmen en Westenesch, maar het heet de Weerdinger Emmer Kampen in plaats van Emmer Weerdinger Kampen. Hoewel niet op de gronden van de marke van Weerdinge lag het kampje wel dicht bij de oude nederzetting Weerdinge dan bij Emmen. Hoe oud het kampje is, is onbekend. Het is, zij het zonder naam, al weergegeven in de Hottingeratlas uit 1773 – 1794. Gegeven de omvang van het kamp wordt in deze analyse uit praktische overwegingen ook de aanpalende gebiedjes tot aan de voormalige spoorlijn aan de oostkant en het bos aan de westkant meegenomen.

De Weerdinger Emmer kampen liggen op een glooiend terrein dat bovendien door bemesting door de mens gedeeltelijk is opgehoogd. De bodemkundige ondergrond bestaat uit lemige looppodzolgronden (code cY23) met een 30 – 50cm humushoudend dek en uit lemige holtpodzolgronden (code Y23). Deze laatste wordt ook wel bruine bosgrond genoemd.

Dat er sprake is van een reliëfrijke omgeving én van menselijk ingrijpen wordt ook weerspiegeld door de aanwezigheid van veengrond in een gebiedje tussen het kampje en het spoor. Het

betreft hier zogenoemde meerveengrond (code zVp op de bodemkaart). In het algemeen komen meerveengronden voor op plaatsen waar vroeger meren lagen in het niet afgegraven hoogveen. Dat is hier niet het geval. Waarschijnlijk zal in het verleden in een laagte een vennetje of moerasje hebben gelegen zodat in een voedselarm milieu veenvorming (veenmosveen) kon plaatsvinden. Door de mens is dit gebiedje vervolgens bezand. Door grondbewerking is het bezandingsdek met een gedeelte van het onderliggende veen vermengd en is een homogene bovengrond ontstaan. De draagkracht van deze bovengrond is afhankelijk van de bezanding. Wanneer de zandbijmenging dermate groot is dat het organisch stof gehalte minder is dan 15% dan is sprake van een meerveengrond. Dat is hier het geval. In het gebiedje zijn ook nog enkele heiderestanten te vinden bij het voormalige spoor, een uniek gegeven in de Gemeente Emmen.

Alle historische wegen en paden zijn in het gebied nog goed herkenbaar. Dit geldt niet alleen voor de Weerdingerstraat die de Weerdinger Emmer Kampen in tweeën deelt, maar ook voor de paden die vanaf deze weg richting beide delen van het kamp lopen. Evenals in het verleden is het kamp nog steeds zeer beperkt bewoond. In het zuidoostelijke deel van het kamp stond in het verleden (zie kadastrale kaart 1832) één gebouw enwel ten zuiden van het pad. Vanaf 1935 vermeldt de topografische kaart eerst één en vanaf 1955 twee huizen ten noorden van het pad. Tegelijkertijd is de behuizing aan de zuidkant dan verdwenen. In de 2e helft van de jaren zestig, begin jaren zeventig is achter beide huizen een trafostation neergezet. De kaart van 1955 vermeldt voor het eerst behuizing in het noordoostelijke deel van het kamp. De westzijde van het kamp zelf is onbebouwd gebleven.

Wel is ten noorden van het kamp bebouwing gekomen, waarvan een gedeelte permanent en een gedeelte niet. In de jaren '30 van de vorige eeuw

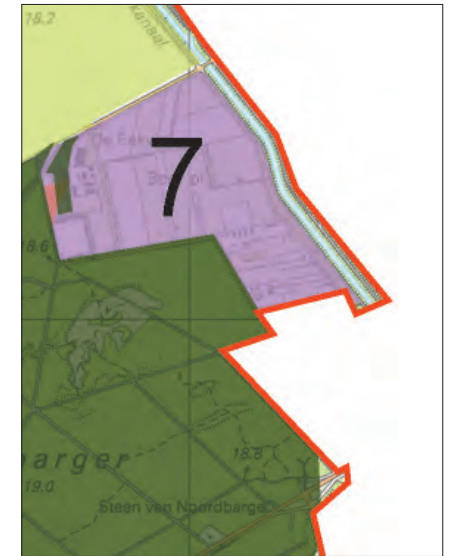
is het bosje langs de Weerdingerstraat gekapt ten noorden van het kamp en is een rijtje woningen achter de bebouwing aan de Weerdingerstraat geplaatst (zie kaart 1955 en 1965). Het betrof ongeveer zeven woningen ontsloten door een weg. Na 1965 is deze bebouwing weer volledig verdwenen.

De historische verkavelingstructuur is in het oostelijke gedeelte van het kamp nog gaaf aanwezig. De huidige kavelgrenzen zijn in dit gedeelte nog vrijwel identiek aan die op de kadastrale kaart van 1832. dat geldt zowel voor de kavelrichting als –breedte. In het westelijke gedeelte is daarentegen het oude kavelpatroon verdwenen. Ten noordoosten van het kamp is in een klein gebiedje een slotenpatroon aanwezig enwel op de venige gronden. Het merendeel van de slootjes behoort echter niet tot het buitengebied. De waterpartij bij de voormalige spoorbaan is in de periode 1965 – 1975 aangelegd. Het visuele effect van de beplantingstructuur is, ondanks kap maar dankzij aanplant, nog redelijk gaaf aanwezig. In het verleden waren zowel het oostelijke deel als het westelijke omzoomd door bos. Met uitzondering van een strook tussen het kamp en de spoorweg en een strook ten noorden van het westelijke deel van het kamp is het omringende bos in het merendeel van het oorspronkelijke bos in de 1^e helft van de vorige eeuw verdwenen. Tegelijkertijd is echter ook het Valtherbos als veldontginning aangelegd. Hierdoor zijn de beide delen van de Weeringer Emmer Kampen nog steeds de met bos(stroken) omzoomde ruimtes. Hierdoor is in visueel opzicht de kleinschaligheid en korte zichtlijnen intact gebleven.

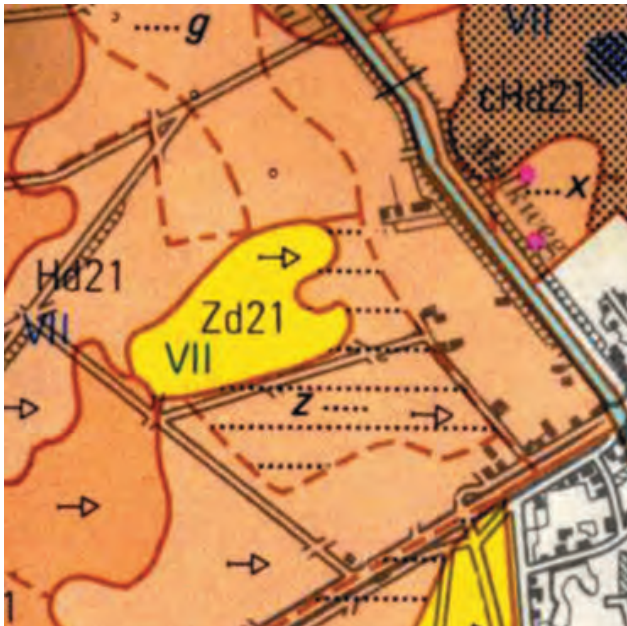

Afb. 26 Paars = Noord Barger Oude en Nieuwe Kamp

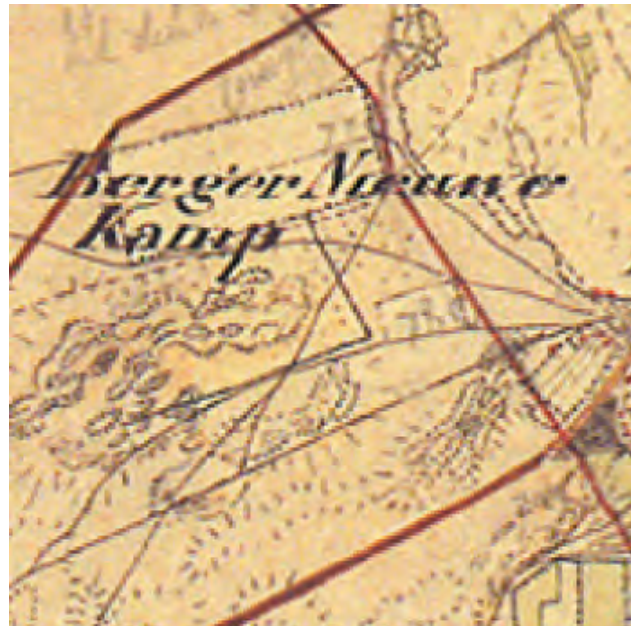
Afb. 27 Noord Barger Oude en Nieuwe Kamp buitengebied

Afb. 28 Bodemkaart

Afb. 29 Kaart 1850

Afb. 30 Kaart 1900

